

А С Л І Н Ї Я А П Е Т Ї Т И

Асду здалося нешта раз,
Што Ніл ем вип'є увесь за раз
Калі-х примоў на берэг Ніла,
То бачыць: Не, не вышаў рылам!
Але Асел заўжды Асло-
Рашму праверць хиватом.
Гадаіну п'є - не спачывае,
А Ніл ідчуць не адбывае.
Асел ад злосці зямля тоннуу
і тут-жа лопнуу.

Такіх у гісторыі бывала
Аслоу не мала:
Міхада, Гітлер, Бамапарт,
Што неслі усім вайны пахар
Да усім фартуна прынесла
Адзін канец-канец Асла

Цяпер у Нью Ёрку есць баран
Эн марыць выніць акіян.
Чым кончыць Ён-гадаць не будзем,
Да мысля я - канец паскудэе.

А Ц Э Н К А

Кароткі Вершавак Тэкс

Калісь царкоуны чын
 Ці доубня з акаботка
 Плявузгалі скрозь пра жанчын,
 Што волас Іх доугі,
 А розум воць кароткі.
 Змяніліся часн,
 Той "афэрызм" засох.
 Жанчына - без касн,
 А розум - дай бог!
 А як жа, калі так,
 /З пазішай тых часоу/
 Цяніць другіх гуляк,
 Хлапцоу - валасячоу?

Да Вемчанам!

В рэдакцыю П. Рэспублікі

АТ № 13721
 РАЗРЭШЭННЕ
 25 К аспомніцка
 1 ступ
 Мінск 11.05.87

Пярсцёнкі у Агаты.
 Стала Сымоніха
 Гасцей ваставаць,
 Сталі дачушкі
 Матулі памагаць.
 Аўгіння Фрыца-палкай,
 Аксіння Ганса --свалкай,
 Прузына Курта -- м^яшалкай,
 Хрысціна Руда -- в^яшалкай,
 Зося Віля -- секачом,
 Прося Карла -- таўкачом.
 А Германа Агата —
 Жалезнаю лапатай!

Стала Сымоніха
 Дачок выпраўляць,
 Пасаг сабіраць,
 Дабром надзяляць:
 Аўгінні і Аксінні
 Па чачоткавай дубіне,
 А Прузына і Хрысціна
 Атрымалі катрабіна^ы.
 Зосі і Просі
 Маўзеры падносіць,
 Сёмая -- Агата
 Узняла гранату,
 Крыкнула Сымоніха:
 — Стройся, дочки, у рад!

Пойдемо партизаніць
Усе ў атрад!
І, як вораг быў прагнаты,
Усе вярнуліся да хаты,
Выйшлі замуж усе дзяўчаты
І ўсе справаў заняты!
Аўгіння -- аграрномам,
А Аксіння -- астраномам,
А Хрысціна -- депутатам,
А Прузына -- дыпламатам,
Зося -- знатнаю даяркай,
Прося лепшаю свінаркай,
І Агата тож занята --
Для людзей будзе хаты.
Сталі ў дачушак сем"і прыбываць.
Стала Сымоніха ўнучат калыхаць:
У Аўгінні, у Аксінні,
І Хрысціны, у Прузыны,
І ў Просі, і ў Зосі
І ў меншанькай Агаты:
Для Сымоніхі занятак
-- Ох, Вн, мілыя дачушкі,
Толькі ведай-гушкай, гушкай...
У кожнай з іх па сем хлапцоў,
Вельмі добрых малайцоў.

Зроблена па народнаму. Міхась Скрыпка.

"Восе якіх ім,
Харошкі"

Літаратурны тэкст для налятыва "Харошкі"

Аўтар - Міхась СКРЫПКА

К. ісполненим
15. XI. 74

швк 1384

Як павялося пры сустрэчы
Вітаем шчыра:
- Добры вечар!
Вы, пэуна слауна працавалі,
Дык адпачыце ў гэтай зале!

Прадстаўліем вам як ёсць -
Прыгажосць і маладосць!
А завёмся мы - "Харошкі"
У прыдняпроўскім нашым краі
Вёска ёсць адна такая
А ў ёй хорама іграшць,
Веселяцца і танцуюць,
І сябруюць і працуюць!
Мы сёння вам прывезлі
Танцы, музыку і песні.
Каб не брала сэрца сируха
Слухалі вы Вяселуху

/арнестр/

Ёсць у азёрным нашым краі
Птушка вёртная такая,
У чаротах: крак ды крак,
А завуць не крыжак.
Ад той птушкі ня выток
Звонкі танец "Крыжачок".

Мікалай Коншы - Канцэртная п'еса для арнестра
Полька - Колька

Лондан з Цемзай чаламутнай
Даў нам танец баламутны,
Назваўся ён "Лансье".
Танец гэты ў нас прыжўся
І "Лянцям" ахрысціўся,
/Бо, што край - то і звычай/
Потым так развесяліўся
Нібы хто падсыпаў жару!

ДАВНО ДЕЛА НАС ПОРОДНИЛИ

(юбилейный монолог)

Добрый вечер, люди хорошие! Если спросите, кто я, отвечу: человек. По всему этому (показывает на сердце) белорус, минчанин, а по этому (приподнимает и одевает тибетейку) – узбек. Отец мой в гражданскую войну помогал узбекам советскую власть на ноги ставить. Помогал им в борьбе со всякими бандами-басмачами воевать. А мой сын теперь в Ташкенте. У нас все так переплетено, что... Вот эта тибетейка – самый дорогой подарок от внука, Олехки. Носи, – говорит, – дедушка, и не забывай нас, мінскіх ташкенцев. Так и сказал: мінскіх ташкенцев...

Давайте начну сначала.

Женился я на своей Маринке за полгода до войны. Она же, война, нас и разлучила. Я пошел добровольцем на фронт, а Маринка с дипломом врача – на фронт.

Горя хлебнул – во! В сорок третьем тяжелораненым попадаю в Ташкентский госпиталь. Лежишь, и не так раны допекают, как мысли разные: как там дома, где Марина, как на фронте? А смерть ежедневно стоит над тобой и: "Давай, давай, солдат, сдавайся!" А кому же умирать охота, когда враг еще твою землю топчет. Но если бы не сестричка, узбечка Дзіна, наверное, попал бы, как говорится, туда, в "наркомзем". Сестричка день и ночь не отходила от кровати, раны и душу живила. Теряю сознание, а она целует и шепчет: "Тараска, милый! Держись!" Уже врага по всему фронту гонят."

А как-то раз землячок из-под Минска попал в палату и рассказал, что фашисты сожгли почти все деревни в нашем районе со стариками и детьми. Раны мои открылись, и я потерял сознание. Очнувшись, как сквозь сон вижу: Дина взяла мое письмо из-под подушки,

Да викаманна
Заг. мітасюк
3. II. 42 г.
Миб/1025

1856.

28

Міхась Скрыпка

ЛЯВОНІХА

Ах, Лявоніха,
Лявоніха мая!
Закаханы у цябе
Не толькі я.
А ўся наша радня,
Суседзі,
Ды не толькі на вяселлі,
Ці у бядзедзі.
Бо характар твой
Сардэчны і адкрыты,
Не капрызны, паслухмяны,
Працавіты.
Ты надзелена Радзімай
і поўнай меры
І работай, і павагай,
І кватэрай.
Ах, Лявоніха,
Лявоніха мая!
Хай жа доля будзе
Шчасная твая.
Хай кашулька будзе
Чыстай, пакачанай,
Хай у хаце будзе ўсё
Не пазычаным.

Handwritten signature: *Міхась Скрыпка*

№	07359
РАЗРЭШАЕТСЯ	
и и.п. Л. Скрыпка	
Мен.	166 138 г.

Рене Зар В. Сичаско

нхв.
2074

ел. Сарошка 34

МУЗЫКА

(полюбася)

Музыка у сяло прыбу,
 Ён талент з галавой?
 Але, відаць, што ён згубіў
 Дарогай талент свой.
 Зрабіў ён тут сваёй Ігрой
 Курам переналох,
 А па-суседку той парой
 Парскі праз "майстра" здох.
 Музыка той Іграў, стагнаў,
 Сядзеў і душы шкроб,
 І ноты браў,
 І вушы драў,
 І важна моршчыў лоб.
 Ды вось ён храбра абарваў
 Аношнюю струну
 І, аглянуўшыся, пазнаў
 Старэнькую адну.
 Яна стаяла тут адна,
 Як быццам з ёй бяда.
 - Мая п'явучая струна? -
 Пытанне ёй задаў:
 - Чаму бабулька, ты дамоў
 З усімі не пайшла?
 Магчыма, што ты талент мой
 Дарогай знайшла?...
 - Дамоў-то мне даўно пара.
 Пакуль ты тут чмураў...
 Хацела зэдлік свой забраць,
 Дык ты ж на ім сядзеў.

Da vamamamz
OKRAM

AT № 13718
 РАЗРЕШАЮСЯ
 Касцюк
 1 сшыт.
 Мінск 14.05.97

У рэдакцыі Д. Ротмільска

ТВОРЧАСЦЬ МАЛАДЫХ

Макав Скрыпка

МЫ З ТАБОЮ — БЕЛАРУСЫ

Па квітнеючых узлессях,
Па абпаленых палянках,
Па глухіх і цёмных пушчах
Ходзіць Тодар, ходзіць Янка.
За плячыма зброя—трэба—
Бо прышлі ў краіну прусы.
— Бі іх, Тодар!—кажа Янка.
— Мы-ж з табою — беларусы!

— Бю іх моцна, як належыць,—
Скажа Тодар неўзабаве.
— Мы з табою, верны дружа,
Ужо майстры па гэтай справе.
Немца ўбачыш і не можаш
Устрымацца ад спакусы.
— Ну, дык што-ж? Лупі іх, хлопча:
— Мы-ж з табою — беларусы.

Ды аднойчы немцы ўлезлі
З гвалтам к Тодару ў хаціну
І на смерць закатавалі
Яго жонку і дзяціну.
Гора Тодара зламала,
Апусціў да долу вусы.
Суцяшае Янка:—Годзе.
— Мы-ж з табою — беларусы.

Немцы вёсцы загадалі,
Каб пад іх аховай з рання
Кожны селянін даставіў
Воз жардзін для будавання.
Толькі ў лес, а Тодар—добач,
Побач Янка.

— Прэч прымусы!
Нас не зробіце рабамі.
Мы, панове,—беларусы!

Фрыцаў вывелі на рэчку
І прасеклі спрытна пелькі,
Каб тры дні глыталі рыбы
Адбіўныя фрыцадэлькі.
Немцы — драпаць к фатэрлянду,
Янка — ў рогат:—Стойце, труссы!
Дай ім, Тодар, на дарогу.
— Мы-ж з табою — беларусы.

Шчасце зноў нам свеціць ясна.
Адыйшло да д'ябла ліха.
Сонца стала любя бачыць
І паветрам вольна дыхаць.
Янка кажа:— Тодар, чаркі!
Жонка, засцілай абрусы.
Вып'ема за перамогу
І за шчасце, беларусы!

Да Еккананна
заг. мітэаікі Пудршчы
10. IV. 1973г.

МІХАСЬ СКРЫПКА

12
HT 17609

НЕ ШКАДУЙЦЕ ПЕРЦУ-ПОРАХУ!

(Маналог Несцеркі)

Людцы добрыя, рассудзіце нас з кумам Лявонам. Як сый-
дземся - самчэпімся, што тыя казалы рагамі. Што ты, кажа, Нес-
церка, за чалавек! Ці даўно адсвятнавалі 50 год стварэння
СССР, столькі ў нас добрых спраў, цудоўных гераічных людзей,
а ты пра розных там неладзяў - бюракратаў, хуліганаў, п"яніц.
Хіба ж яны рашаюць нашы вялікія справы! Гэта ні больш ні менш,
як клапці!"

- Во, во, браце кум, - кажу яму, - як у сук уляпіў.

Уяві: ты пераехаў у прасторную, светлую кватэру. Усе новень-
кае, чысценькае - зіхаціць. І раптам клоп са старой кватэры!
Як той фашыст у разведку паўзе. Дык ты што, яго з кветкамі,
з паўлітрай сустракаць будзеш? От бачыш! А колькі яшчэ у нас
з тых старых кватэр ад мінулых часоў такіх "клапоў?"

Як папугай, казнапрадаў, абібокаў, п"яніц і хуліганаў!

Таму пра іх не толькі трэба гаварыць, а драіць іх трэба, так,
каб з іх аж пыл курэў! Ты ж падумай! Кожная добрая гаспадыня,
рыхтуючыся к святу, заўсёды кватэру чысціць, прыбірае, мне,
мяце. Вось і я, як гаспадар у сваёй вялікай хаце, хочу таго-
сяго прадраіць, каб наступнае свята сустрэць, як належыць.

А пра добрае што гаварыць? Яго трэба рабіць. І наш народ
не блага з тым спраўляецца: і Мікалая Другога зрабілі апош-
нім, і Вільгельмаў - шэльмаў, ды розных тых калчакоў так тур-
нулі, што яны на той свет нырнулі. Ды і фашыстаў так частава-
лі, што яны не паўставалі.

мивч 1108

К. Микола 754
Зав. М. Скрыпка
1/4-68.

АТ 18	№ 08594
БГФ-9	К. М. Скрыпка Міхась Скрыпка
НЕСЦЕРКА НА КАМАРОЎЦЫ	

Несцерка спыняецца і, прыслухоўшыся, камандуе сабе:
 -- Стой, Несцерка! О, чуеш? І гаворка і песні -- нашы. Ага, кафе "Вячэрні Мінск". Давай заглянем. /Зайшоўшы/. Здаровы, землячкі! Не, не, дзякую. Я ўжо перакусіў і трохкі пацягнуў... Там, на Камароўцкім рынку. Бачу, між двух бочак сядзіць адзін джыгіт. А ў мяне ўжо такая завядзёнка: толькі ўбачу чалавека другой нацыі ўспомню слова "дружба", і сама рука чарку шукае. Выпіў шклянку ўзаконенай вінаграднай самагонкі /беларусу з бульбы -- не дай бог!/ і пытаю:

-- Як жа ты, таварыш, сюды заблудзіў?

"А вельмі проста -- паснедаўшы, сеў на "ТУ" і к абеду тут. Дружба!"

Ну, раз дружба, давай яшчэ шклянкў. Дружба друбай, а злупіў з чалавека, як турак з грэка.

Заходжу ў мэблены магазін. Бачу, дзядзька купляе дарагі гарнітур. Я яму і кажу: "Хіба ж пан ты? Нашто табе тня серванты?"

-- Эх, Несцерка, цяпер жа мода. Раней у майго бацькі быў адзін дубовы камод, дык яго хапіла на 100 год. А цяпер мода на паўгода. Адно знай -- новую купляй, "устарэўшую", калі будзеш слухацьж жонку -- у камісіёнку.

Не, не, хлопчыкі, не спакушайце. Я вас паважаю, але чаму не маю. Скокну да сябра Дявона. Ён, брат, цяпер персона! Акадэмік! Лаурэат, дэпутат! І машына, і дача, і чатыры пакоі, і ўсё такое. Калісьці жыў на Камароўцы ў маленькай гнілой бакоўцы. Якая была багатая, кажучы між намі, толькі клапамі. Бывала, пытаю: "Што ж гэта ты, Дявон, перад сном дзвярыма грукаеш?"

ПРИГОДИ ЛЕСКІ

(казка-байка)

У одним сяде, ля річці блівка
 Ему Леска,
 За тое, што брахау заувята
 За усіх магнатау, за багатых
 Абран быу Леска (хоць не чюта)
 Міністрам,

1 вась хыве ен при дварь,
 За гаспадароу зямль дэярэ,
 Ад караля павагу мае,
 Бо бедних ен, на чым свет, лае,

Пришла нара:

Дзесь людзі скінулі цара
 1 у вєсцы гетай (каля рэчкі)
 Пачаліся спрэчкі,

А карацей, 1 тут нав крышку
 То каралю зрабілі-б крывку
 1 вась аднойчы нємта зранку
 Кароль паклікаў Лєску в ганку,
 1 Лєску хвєст так накруцілі
 На вольны край яго спусцілі,
 Для падняцця у Лєскі духа
 Шагнулі цїхєнька на вуха,
 Што у той країне многа мяса,
 (А Лєска быу на гєта лєсы)
 Сабрау тут Лєска урає разю
 1 узначалу усю ганю.

3 настроєм Лєскі усе плялі
 На караблі да той зямлі.

Але прыблізка прає поугода
 3 таго пахода

Застауця, кажуць, адєін Лєска
 3 пабітай пьскей.

Пришла нара-

4 Лєскі пьска зєхїла.
 Завну энюй Лєска пра паходи
 (Такая ужо яго пєрода!)

Ды толькі, кажуць, усе Лєскі
 У паход - врьї божа! -ані блїзка!
 (Назад не ведавць, ці прыдуць?)

Ды да таго брахней збрыдау,
 Што в будкі Лєску урає прагналі
 (Міністрам болєй не збрали)

Тут Лєска цїхєнька завну
 И хвєст, як кажуць, падтуляў
 Энюй Лєску свїснули на ганак
 1 кажуць: "Боць за акїянам
 Сам дэядєй Сам
 И ты яму патрэбен єш"

Тут дали Лыску на билет-
Пусцили у свет,
Пазнали Лыску у Вашингтон -
Задали тон.

Там Лыска впе, не маучиць
И мае добрыя харчы
На вольны край ажно якоча
Скликне усих у паход ажвочых
Пускаець Лыску там магнеты
У свое хаты

Паставіў дыбам перець сваю,
Дзе у газетах интерв'ё
На плошчах нават выступаю.

Ды раптам Лыска заўважаю:
Народ хлудзінай пагрываю.
Тут бачыць Лыска: непаладкі,
Ды чэра у гавань без аглядкі.
Ад злосці халасна завыю,
Бялет кулю-

Наезд пеллы
Уначі прыехаю-и за будку,
Але цыпком пущаю чутку:
"Усе уперадку! Цераз год
Я узначале той паход."
Не можа Лыска больш заснуць
Усе марыць, брэза пра вайну
Не верыць Лыску ўжо ніхто,
Во свет ўжо зусім не той.

Пісаць не вярта тут маралі,
Во Лыску-Чэрчылі пазнали
Усе добра помняць аб ім лялен,
Аб горнай наемлі пэскудее.
На нас рыхт, е ен вайну
(Грабля кабы раз слану)
Але вайней уздыгне народ,
Як Лыску выцягне са плот.

шев.
2077

30
Л. Скрипка,

"РУКА" ЛАЙДАКА

кароткі вершаваны тэкст.

Да вынаш
С. С. С.

Цярпелі у трэсце лайдака,
Пакуль была у яго "рука".
Але прыйшоу той "чорні дзень" -
"Руцэ" падалі у каршэнь.
Цяпер, гавораць, у час такі
Лайдак працуе у дзве рукі.
Сябрам хваліўся: "Яму чыі-чынам -
Была машына і жанчына.
Прастор, павата і удачы".
Ды перайшоу на ... перадачы...

Л. Скрипка 2. Рыжскі

AT 13720
25
11.05 87
Копія
1 сшыт

Да выжана мяя
заг. літчасткі Кудр'яшчы
Б.І. 72г.

Швб/1045

СВЯТОЧНЫ МАНАЛОГ

М. СКРЫПКА

Добрага здароўячка, шанюная публіка, госці дарагія з кожнай рэспублікі!.. Як жа добра ў такое свята сабрацца ўсім, як брат да брата ды ўспомніць за святочнай чаркай, як цару разам далі па карку, як пад сцягам Саветаў баранілі свой край ад бандэж, прайдзісветаў; як свет ратавалі мы ад фашысцкай навалы-чумы, як з руін гарады ўздымалі, як адзін другому паманалі на будоўлях: на Волзе, ў Мінску, ў Брацку - мы заўсёды жылі па-брацку!.. Як бы мы без вашай дапамогі змаглі стаць на ногі? Вугаль, нафту, машыны, метал нам давалі і Баку, і Ленінград, і Сібір, і Данбас, і Урал...

А цяпер мы перад братамі не ў даўгу: нашы "МАЗ"ы, трактары, "БЕЛАЗ"ы - волаты-"зубры" - на палях-дарогах сусвету. Як гавораць, для мірнай мэты захапілі амаль ўсю планету.

Каб радзіла калгаснае поле, Салігорск дае солі ўволю. Ды і з нафтаю мы не ў баку: на Палессі свае Баку! і па гадзінніках нашых, знаю, шмат хто з вас свой час звярае. А Віцебскімі дарожкамі-дыванамі мільёны пакояў прыбраны! А мінскія лічальныя машыны ўсё падлічваюць чын-чым! Нават могуць падлічыць, хто на працы часам спіць, ці жыве на тры зарплаты...на сваю і мамы з татам...

А галоўнае багацце - гэта людзі нашы, браце! Для гасцей у нас сэрцы адкрыты і сталы, як патрэбна, накрыты. Пра гасціннасць нашу колісь напісаў паэт наш Якуб Колас:

"і так, бывала, наясіся,
што хоць на пупіку круціся..."

А завітайце, дарагія сябры, у Белавежскую пушу да лясных цароў-зуброў, на Нарач блакітны, вялікі, як мора, на Браслаўскія цуда-азёры!..

Край наш добры, цудоўны, багаты! А якія у нас дзяўчаты - Анкі і Алесі, мінчанкі і з Палесся - прыгажуні, нібы з казкі!.. Так што прысылайце, калі ласка, мамы і таты, сваіх сыночкаў у сваты: і Сцяпанаў, і Тарасаў, і Касымаў - рады мы парадніцца з усімі! Толькі тут такая, сябры, завядзёнка: калі наша дзяўчынка стала табе жонкай, то ці ты зблізку, ці здалёку - адсюль ані кроку. Як гавораць, па сардэчнаму прымусу стаў навекі беларусам! і будзеш ты ўсім радня і любаватца жонкай штодня! Таму што яна, як і край наш, прыгожая, і дзеці будуць на яе і на бацьку пахожыя! Прыгажосць!.. Любата!..

Шиб
№ 806

К. Косовичи
Зв. м. Б. Б. Б. Б. Б. Б.
22/10-68

"СМЕХАМ ПА АГРЭХАМ"

/Сатырычныя прыпеўкі/

У жыці хэпае жертаў
І спрачацца з тым не вярта.
Ў рыбака на імяніах
Многа рыбі... з магазіна!

Кандыдат трымаўся маркі —
Ставіў двойкі за шпартгалкі.
Ну, а сам ён без шпартгалкі,
Як лабрак сляпы, без памкі!

Закахаліся адразу
Кожны меў на гэта базу.
Ён пайшоў у яе хату,
Яна выйшла за зарплату!

У Пятра малакавоза
З "хыватом метамарфоза:
Ён таўсцее і таўсцее,
Малако штодзень пусцее.

Сынку баян, сынку раяль
Бацькі купілі змачку.
А клопца цягне ў рэстаран,
Як бацьку на рыбалку.

Нацяпеліся з ім мукі,
Пяць раз бралі на парукі.
А як далі пяць гадоў.

5

Т А К И Я Е С Ц Ъ

=====

Хвядос збирауся на кирмаш
(А жонку хіба дома кінеш?)
Ды часу, як наэлосць, няма,
К таму-ж абед у печы гине.

Вось ставіць жонка буракі,
Кладзе на стол баханку хлеба.
(Яно здауна звычай такі:
У госці йдзе, а есці трэба)

"А дзедка мой!"—(и так далей)
Хвядосу жонка сыпле ласкай
—Ты бурачкай сабе падлей,
А я тым часам кончу мяска.

Абед мы скончым так хутчэй
(Хвядос ухмылку у вус нуенае-хавае)

А то Буланы уцячэ

1 нас з табой не дачакае.

Яно так будзе шмат хутчэй,—
Хвядосу кажа так Палаша
Не падымаючы вачэй,
Як бачыш будзем на кирмашы."

Як толькі вышлі за парог

Палаша скок— и на калесы

Хвядос — раз-два-каня адпрог

1 засталася жонка з носам.

Вярхом минаючы свой дом
Хвядос крычыць: "Давай, Палаша!
Ты на калесах— я вярхом
Як бачыш будзем на кирмашы!"

Яшчэ стракаюцца миж нас

Сябры такія, хитраваны,

Якія кожны дзень і час

Празыць стараюцца падманам.

Я хитрым раіу-бы наказ:

(Малую прыказку такую)

Кыві і дурня не шукай,

А то, брат, роги паднілюць.

шбк 952

ЧАСТУШКІ НА УСЕ ВУШКІ

Мы частушкі праспяваем
Меткія, без промаха
Можа хто у Іх пазнае
Блізкага знамага.

У рэстаране Дора з Верай
Пяць чырвенцаў "правячэраў".
А паснедаўш акрайцам,
На работу ехаў "зайцам".

Падфарбовае Алена
Вочы фарбаў зяленай
Хлрцы думавіць, вядома,
Што у модніцы трахома.

Бабка унукаў гадавела,
Не даела, не даспала.
А як выраслі - у адстаўку
Бабці хоць ты лезь пад лаўку.

У вагоне сто мужчыні
Хуліган зайшоў адзіні
Разішоўся - стоп вагон!
І мужчыні... вышлі вон.

У хаце дыспут на увесь дом:
"Хто ж ідзе за малаксі?"
Унукі усіх пераканалі:
Дзеда у магазін паслалі.

Дваццаць год чытае ен
Людзям лекцыі пра сон
Ен у гэтай справе дока
Людзі спяць ад Іх упокат.

Ад чаго усе карабятні
У сяле абстрыжаны?
Ад таго, што шмат дзяўчатак
У шэньенах рыжымі.

У красуні - вучаніцы
Залатыя залушніцы
А на шыі між вухай
Хоць пваніцу з рэпай сэй.

5
РАСПЕЧАТАНО
К. Ісцосіна (2072)
26/11/81

Да выхаваньні
заг. літ. часі
Кудравіч

шывы 1133
1133

ШТАНЫ ТАВАРЫША СІНІЦЫ

/Паводле Г.Герына/

APM	№ 07674
27	РАЗРЕШАЕТСЯ
	К. ілюстрацыя
	10/11/57

Іду ўранку з магазіна,
/Настрой такі, што любата!/
Гляджу, а ў аднаго мужчыны
Не ўсё зашпілена сям-там.

Па вуліцы услед лячу я,
Каб папярэдзіць, падказаць.
А ён спяшае і не чуе,
Не азіраецца назад.

Бо чалавек я прыцыповы
І не капчу дарэмна свет,
За ім прыходжу ва ўстанову,
А ён адразу ў кабінет.

Мяне спыняе сакратарка:
- Грамадзянін, яшчэ не час.
Цяпер ў начальніка запарка.
Званілі зверху, не да вас.

- Мне па сакрэту з добрай мэтай,
Пусціце да яго, мадам.

- На службе ў нас няма сакрэтаў,
Кажыце мне, я перадам.

- Ой, што вы! Што вы! Прабачайце.

Такая справа... толькі сам.

- Ну, калі так, тады сядайце
І напішыце - перадам.

Пашла запіска адрасату,
А я, як вырваўшыся з пут,
Хацеў Ісці ужо да хаты,
Ды сакратарка тут як тут.

- Таварыш, трохкі пасядзіце,
Пакуль рыхтуецца адказ.

А то, магчыма, у Сініцы
Пытанне знойдзеца да вас.

Гляджу, а на маёй шпаргалцы
Ужо рэзалюцыя стаіць:
Тав.Баўтрукову - разабрацца
І тэрмінова далажыць."